பண்பாடு

PANPADU

மலர்: 24 இதழ்: 1 வைகாசி 2014

- பேச்சு வழக்கில் இருந்து எழுத்து வழக்கிற்கு புராதன தமிழ் சமூகத்தின் நிலைமாற்றம்
- இந்து சமயப் பிரிவுகள் பற்றி ரி.எம்.பி.மகாதேவனின் வேறுபட்ட நோக்கு ஒரு விமர்சன ரீதியான ஆய்வு
- அழகியல் ரசனை அபிநவகுப்தர், இம்மானுவேல் காண்ட் நோக்கு
- அத்வைத, சைவசித்தாந்த கடவுள் பற்றிய எண்ணக்கருத்து ரி.எம்.பி. மகாதேவனின் நோக்கு - ஓர் ஆய்வு
- சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் திருமால்
- போர்த்துக்கேயர் கால கத்தோலிக்கப் பரம்பலின் கத்தோலிக்கத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பங்கு
- இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்துக் கவிதை அகமும் - புறமும்

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

கட்டுரை ஆசிரியர்களின் விபரம்

கா. திரிவேணி சங்கமம்

கலை இலக்கிய ஈடுபாடும், சமூக அக்கறையும் உள்ள ஆய்வாளர். பல கட்டுரைகளை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

நி. செல்வமனோகரன்

இவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் இந்து மெய்யியல் துறை பட்டதாரியும் வருகைதரு விரிவுரையாளரும் ஆவார். இந்து சமயம், இந்து நாகரிகம் சார்ந்த பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை சமர்ப்பித்துள்ளார்.

பேராசிரியர். நொபர்ட் கிருஷ்ணவேணி

இவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் நுண்கலைத்துறையின் தலைவர் ஆவார். இந்துசமய, இந்து மெய்யியல், கலைகள் பற்றிய பல ஆய்வுக்கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

பேராசிரியர் நா. ஞானகுமாரன்

இவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மெய்யியல் துறை பேராசிரியர் ஆவார். மெய்யியல், இந்துமெய்யியல் சார்ந்த பல ஆய்வுக்கட்டுரைகளை ஆய்வரங்குகளிலும், நூல்களிலும் சமர்பித்து அறிஞர்களின் பாராட்டினைப் பெற்றுள்ளார்.

பேராசிரியர். கிருஷ்ணபிள்ளை விசாகரூபன்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகப் பணி புரிகின்றார். தமிழிலக்கியம் தொடர்பாக குறிப்பாக நாட்டாரியல் சார்ந்த நூல்களையும் பல கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

பேராசிரியர். ஞானிமுத்து பிலேந்திரன்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத் துறையின் தலைவராக விளங்குகின்றார். பல நூல்களையும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

கலாநிதி ஸ்ரீ பிரசாந்தன்

ஸ்ரீ ஜெயவர்த்தனபுர பல்கலைக்கழகத்தின் கலைப்பீடத்தில் முதுநிலை விரிவுரையாளராக விளங்குகின்றார். பல நூல்களையும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். உள்நாட்டு வெளிநாட்டு ஆய்வரங்குகள் பலவற்றில் பங்குபற்றியவர்.

பண்பாடு பருவ இதழில் பிரசுரமாகியுள்ள கட்டுரைகளில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் யாவும் அக்கட்டுரைகளை எழுதியவர்களின் சொந்த கருத்துக்களாகும். இவை இவ்விதழை வெளியிடும் திணைக்களத்தின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிப்பனவாகா.

ஆசிரியர்

பண்பாடு

சமூக விஞ்ஞான ஆய்வுச் சஞ்சிகை

மலர்: 24 இதழ் : 01 வைகாசி - 2014

ஆசிரியர் குழு

திரு. க. இரகுபரன்

கலாநிதி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்

திரு. ம. சண்முகநாதன்

திருமதி தேவகுமாரி ஹரன்

நிர்வாக ஆசிரியர்

திருமதி சாந்தி நாவுக்கரசன்

பரிசீலனைக் குழு

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்

பேராசிரியர் எஸ்.சுசீந்திரராசா

பேராசிரியர் வி. சிவசாமி

பேராசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ணன்

பேராசிரியர் என். ஞானகுமாரன்

வெளியீடு:

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

இல.248, 1/1, காலி வீதி, கொழும்பு - 04.

பதிப்பு : வைகாசி 2014

ISSN: 2235-9621

அழகியல் ரசனை
அபிநவகுப்தர், இம்மானுவேல் காண்ட் நோக்கு

என். கிருஷ்ணவேணி

கலை பற்றிய தத்துவ ரீதியான கொள்கைகளில் முக்கியத்துவம் பெறுவது அதன் ரசனையாகும். கலைக்கு விளக்கம் தருவதும் அழகை வரைவிலக்கணப்படுத்தலும் கலை அழகியல் வரலாற்றில் ஆய்வாளர்களின் தொடர் முயற்சியாகவே உள்ளது. மேலைத்தேயத்திற் கலைகளை முறையியலுக்கு உட்பட வகையில் ஆய்வு செய்து அவற்றின் கொள்கை விளக்கங்களை முன்வைத்தல் பிளேட்டோ காலத்தில் இருந்தே இடம் பெற்று வருகின்றது. பெருமளவு அழகியல்சார் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை பிளேட்டோ ஆழமாக ஆராய்ந்துள்ளார். மனிதனுக்கு அழகில் உள்ள ஆர்வமும் அது உடல் அழகிலிருந்து உள்ளத்து அழகாக மாறும் மேன்மையும் பிளேட்டோவின் நூல்களில் விளக்கம் பெற்றுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. தத்துவஞானியும் இலக்கியத் திறனாய்வாளரும் ஆகிய அரிஸ்ரோட்டில் கவிதைக் கலைக்கு வரை விலக்கணம் தருவதில் அதிக அக்கறை உடையவராக இருந்ததுடன் கவிதையியல் (Poeties) என்ற நூலையும் செய்துள்ளார். இந்திய மரபில் முதற் கவிதை நூலான இருக்குவேதம் பண்டைய அழகியல் பற்றியறிய உதவுகிறது. பரதரினால் இயற்றப் பட்டதாகக் கூறப்படும் நாட்டிய சாஸ்திரம் இசை, நடனம், நாடகம், கவிதை போன்ற கலைகளைச் சிறப்பாகவும் கட்டடம், சிற்பம், ஓவியம் போன்ற கலைகளை அவற்றுடன் தொடர்புபடுத்தியும் ஆய்ந்து இலக்கணம் தரும் முதல் அழகியல் நூலாக உள்ளது. பரதரையும் அரிஸ்ரோட்டிலையும் ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்த நூலில் பல அழகியலாய்வுகளை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன. பாம்காட்டான் என்ற ஜேர்மன் தேசக்கலைக் கொள்கையாளர் கவிதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதிய நூலில் அழகியலைக் குறிக்கும் ஈஸ்தெற்றிக்ஸ் (Aesthetics) என்ற சொல்லை முதன் முதலாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

மொழியை ஊடகமாகக் கொண்ட கவிதைக் கலையை அடிப்படையாக கொண்டே பண்டைய அழகியலாய்வுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அரிஸ்ரோட்டில் கவிதையியலில் 6ஆம் அத்தியாயத்தில் அவலச் சுவைகள் பற்றி விளக்குவதும் பரதர் தம் நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் திருஷ்ய காவியமான நாடகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ரசக் கொள்கை பற்றிப் பேசுவதும் நோக்குதற்குரியது. இந்த வகையில் மனிதத்திறன் ஆற்றல் வழியான கலை உருவாக்கமும் மனிதனது உணர்திறன் (Sensibility) வழியான

அதன் ரசனை என்பது தனியே பார்வையாளரை மையப்படுத்திய செயற்பாடு அல்ல. கலைப் படைப்புகளில் சுவைஞரின் சுவையுணர்வைத் தூண்டும் காணபிய வடிவங்களைத் தீர்மானிப்பவன் என்ற வகையில் கலைஞனுக்கும் கணிசமான பங்குண்டு என்பதைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

கலை அழகு பற்றிய கோட்பாடுகள் "அழகியல்" என்ற வரையறைக்குள் இடம் பெறுகின்றன. கலைக்கு விளக்கமளித்தல் என்பது எத்தகைய சிக்கலுக்குரியதோ அத்தகைய பிரச்சனைகளை அழகுக்கு விளக்கம் தருவதிலும் ஒருவர் எதிர் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இவ்விரு நடவடிக்கைகளும் தொடர்வதே கலையின் சிறப்பாக ஆய்வாளர்களினால் முன்மொழியப்படுவதும் கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியதே. கலைஞன் இன்றிக்கலை இல்லை என்பதுவும் கலை மனிதர்களால் மட்டும் சுவைக்கக்கூடியது என்பதுவும் உறுதியானவை. மனிதப் பண்பாட்டிற் பிரதான கூறுகளாக விளங்கும் கலையையும் அதன் ரசனையையும் ஆய்வு செய்தல் அவசியமானதாகும். மேலைத்தேய அழகியலில் 18ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில் சுவை பற்றிய எண்ணக்கரு அழகியலனுபவத்தை விளக்குவதில் முதன்மை பெறுகிறது. அழகியற் கொள்கைகள் நயக்கப்பட்ட ஒரு காலப்பகுதியாக இது விளங்குகிறது. கலைத்திறனாய்வு, கலை விமர்சனம் பற்றிய ஆரோக்கியமான வாதப்பிரதி வாதங்கள் கலை அழகியலை விரிவுபடுத்துவனவாக அமைந்தன. டேவிட் ஹியூம் (David Hume) இமானுவேல் காண்ட் (Imanuel kant) சுவையை அடிப்படையாகக் கொண்டு கலையை ஆய்வு செய்துள்ளனர். இந்திய அழகியலில் நாட்டிய சாஸ்திரம் ரஸனை பற்றிய ஓர் அத்தியாயத்தையே கொண்டுள்ளது. அபிநவகுப்தரது நாட்டிய சாஸ்திர உரையான அபிநவ பாரதி ரசனை பற்றிய இந்திய அழகியற் கொள்கையை விளக்குகிறது. இந்திய அழகியலிற் தனக்கென ஓர் இடத்தைப் பெற்றுள்ள தத்துவஞானியும் அழகியலாளருமான அபிநவகுப்தரது கலை அழகியற்கொள்கை பற்றியும் மேலைத்தேய அழகியலில் நவீன அழகியலின் தந்தை என முத்திரை பதித்துள்ளவரும் தத்துவ ஞானியுமான இம்மானுவேல் காண்டின் கருத்துக்களையும் வெளிப்படுத்துவதும் இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

காஷ்மீர் சைவ தத்துவஞானியான அபிநவகுப்தர் கி.பி 11 ஆம் நூற்றாண்டு காலப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். இவர் பரத முனிவரால் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படும் நாட்டிய சாஸ்திரத்திற்கு உரை எழுதியவர். இது அபிநவபாரதி என்ற பெயரில் உள்ளது. அத்துடன் காஷமீரைச்சேர்ந்த இலக்கியத் திறனாய்வாளரான ஆனந்த வர்த்தனரால் எழுதப்பட்டது. வன்யாலோகத்திற்கு உரையும் எழுதியுள்ளார். ஆரம்பத்தில் நூல்கள் பலவற்றின் உரையாசிரியராக இருந்தாலும் அவை வெறும் உரைகளாக அன்றி அபிநவகுப்தரது தத்துவ, கலை, அழகியற் கொள்கைகளை விளக்குவனவாகவே உள்ளன. நாற்பத்தைந்து நூல்கள் இவராற் செய்யப்பட்டனவாக அறியப்படுகின்றன. இந்திய அழகியலுக்கு முழுமையான வடிவந்தந்தவராக இவர் கருதப்படுகிறார். ஜேர்மன் தேசத்தைச் சேர்ந்த தத்துவவாதியான இம்மானுவேல் காண்ட் 18ஆம் நூற்றாண்டு (1724 - 1804) காலப்பகுதியைச் சேர்ந்தவர். ஆழ்ந்த கிறிஸ்தவப் பற்றாளரான இம்மானுவேல் காண்ட் கலை அழகியலை ஒழுக்கவியல், தர்க்கவியலில்

இருந்து வேறுபடுத்தியவர். இவரது தத்துவக் கொள்கையானது மூன்று முக்கிய பிரிவுகளை உள்ளடக்கியது. அவையாவன:

01. பௌதீக வதீதக் கொள்கை (Metaphysics)
02. அறவியல் (Moral Theory)
03. சுவைக்கொள்கை (The Theory of Taste)

இவரது முதலாவது திறனாய்வு (Critique of Pure Reason) அறிவாராய்ச்சிபற்றியும் ஆராய்கிறது. இரண்டாவது திறனாய்வு (Critique of Practical Reason) அறவியல், ஒழுக்கவியல் பற்றியும் ஆய்வு செய்கிறது. மூன்றாவது திறனாய்வு சுவைத்தீர்ப்புப் பற்றிய கொள்கைகளை (Critique of Aesthetic Judgement) விளக்குகிறது. காண்ட் தமது மூன்று திறனாய்வுகளிலும் அறிவினாற் பெறக்கூடியது எது? பெற முடியாதது எது? என்பதை நடுநிலை நின்று ஆராய முற்படுகிறார். இவரது முக்கிய நோக்கம், பௌதீகவதிதப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குரிய அறிவினைத் தருகின்ற ஆற்றல்களை ஆராய முற்பட்டமை ஆகும். மனிதனது நிலையிற் சில பொதுமைத் தீர்ப்புகள் (Universal Judgement) உள்ளன. அவை நமது அனுபவம் அனைத்தையும் கடந்து செல்கின்றன எனக்கூறி நுகர்ச்சிக்கு மூன்றுள்ள தனிமங்களோடு சேர்ந்து உருவாவது எனக்கூறி கடந்தநிலை முறைமையைப் பயன்படுத்தி மெய்யியலை வளர்த்துச் செல்கிறார். நவீன அழகியல் காண்ட், ஹெகல் போன்றோரதும் 18ஆம், 19ஆம், நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அழகியலாளர்களதும் கருத்துக்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

அபிநவகுப்தரது ரசனை பற்றிய கருத்துகளில் முதன்மை பெறுவது பற்றற்ற மனநிலை (Detachment) ஆகும். காண்டின் அழகியற் கோட்பாட்டில் முதன்மை பெறுவதும் பற்றற்ற (Disinterested) அழகுணர்ச்சிகள் அல்லது குறிக்கோளற்ற குறிக்கோள் (Purposiveness without a purpose) ஆகும். இக்கருத்துக்களின் அடிப்படையில் அழகியல் ரசனை ஆராயபபடுகிறது.

அபிநவகுப்தரது ரஸனை பற்றிய கருத்துக்கள்.

இந்திய அழகியலுக்கு அபிநவகுப்தரின் பங்களிப்பு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனந்தவர்த்தனரையும் (கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு) அவரைப் பின்பற்றியோரையும் நவீன ஆலங்காரிகர்களாகக் கொள்வது மரபு. கலை அனுபவம் பற்றிய அபிநவகுப்தரின் கருத்துக்களை நோக்கின் பரதரினால் முன்வைக்கப்பட்ட ரசக்கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டதுடன் அதற்கு தத்துவ நோக்கில் விளக்கம் தந்துள்ளமையைக் காணலாம். காஷ்மீர் சைவ தத்துவக் கொள்கையாளரான அபிநவகுப்தர் கலை ரசனைக்குத் தமது தத்துவ நோக்கிற் புதிய விளக்கத்தைத் தருகின்றார். கலை அனுபவத்திற்குக் காரணம் அழகியல் உள்ளுணர்வு (aesthetic intuition) என்று கூறுகிறார். எனவே ரசனை என்பது கலைப் படைப்புகளில் காட்சிப்படுத்தப்படும் பொருட்களின் புலனறிவல்ல. பார்வையாளர் தம்மை அவற்றுடன் இனம் காண்பதே என்பது இவரது கருத்து. அழகியல் அனுபவம் எனது அசாதாரண இன்பம் mystic delight எனக் கூறும் அபிநவகுப்தர் சாதாரண புலக்காட்சியை ஸ்மிருதி, அனுமானம், உபமானம் போன்றவற்றினால் பெறமுடியாது என்ற கருத்தை முன்வைத்து அழகியல் அனுபவத்தின் உயர் நிலையைக் காட்டுகிறார். இமானுவேல் காண்ட் என்பரும் இத்தகைய கருத்தின் அடிப்படையல் அழகியல் ரசனையை ஓர் ஆன்மீக அனுபவமாகக் கூறுகிறார்.

எந்த ஒரு கலைப்படைப்பிலும் கலைஞனது ஆள்நிலை அனுபவம் (Personal experience) பொதுமைப்படுத்தப்பட்டு (generlized) கலைத்துவமான முறையில் வெளிப்படுத்தப் படுகிறது. இத்தகைய வெளிப்பாட்டில் கலைஞன் தனது சுய அனுபவத்திற்கு மேலே சென்று அதற்கு விளக்கம் தருகின்றான். அவ்வுணர்ச்சிக்குரிய சூழல் ஏனைய வர்ணனைகள் போலன்றிக் கற்பனை வளத்திற்கேற்ப அலௌகீகத் தன்மையைப் பெறுகிறது. சாகுந்தலத்தில் காளிதாசரினால் காதலுக்குரிய சூழல் வர்ணிக்கப்படும் போது அது உலகியற் தன்மையை உடையதாகத் தோன்றினாலும் இறுதியில் ஆன்மீகச் சேர்க்கையையே உணர்த்துகிறது என ஹிரியண்ணா (Art Experience p.39) கூறுவது நோக்கிற்குரியது.

அழகியல் அனுபவம் பற்றிய அபிநவகுப்தரது கருத்தில் முக்கியத்துவம் பெறுவது விருப்புவெறுப்பற்ற (disinterested) மனோ நிலையே. பார்வையாளன் விடய (Objective) விடயி (Subjective) நிலைகளுக்கப்பால் இருக்கும் நிலையில் விருப்பு வெறுப்பற்ற (detachment) மனோநிலை கைவரப்பெறும். இந்நிலையில் ஏற்படும் அனுபவம் உயர் நிலை சார்ந்ததே (காவியப் பிரகாகம் 1.1) கலைகளின் பயன் தூய இன்பத்தைக் கொடுத்தலே ஆகும்.(Sadyah paranirvrti) இது சத்தியப்பரநிர்விருத்தி எனவும் அழைக்கப்படும். அழகியல் அனுபவம் ஒன்றிலேயே ரஸம் முற்று முழுதாகத் தங்கியுள்ளது என கூறும் அபிநவகுப்தர் பரம்பொருளின் வெளிப்பாடாக மனித ஆன்மாவில் வெளிப்படும் அனுபவமே ரஸம் என்று கூறுகிறார். அதனாற் புறப்பொருட்களின் மீது வைக்கும் கவனத்தைத் திருப்பிப் புறப்பொருள் அகப்பொருளுக்கப்பால் மனதை உட்புறமாக நோக்குதல் வேண்டும். இந்நிலையில் ரஸானுபவம் மிகவும் உயர்ந்தது. இந்த ரஸானுபவம் கொண்டிருக்கும் அறிவை எதனோடும் ஒப்பிட முடியாதென்பதையும் அது உணரப்படுவது என்பதையும் (eva-samvedana siddhatvam) வலியுறுத்துகிறார். அது நேரடி அனுபவம் ஆகும். அபிநவகுப்தர் துவன்யாலோக உரையில் வியுத்பதி (Moral instruction) பீரீதி (pleasure delight) இரண்டையும் கலையின் நோக்கமாகக் கூறுகிறார். அழகியலனுபவத்தின் பெறுபேறான இவை இரண்டும் ஒன்றின் இருபக்கங்களேயன்றி இரண்டும் இரண்டு அம்சங்கள் அல்ல. கலைப் படைப்பினை நுகரும் பார்வையாளன் அதன் சூழல் போன்ற தூண்டி களினால் ஏற்கனவே வாசனாமலம் காரணமாக மனதில் உறைந்துள்ள உணர்ச்சிகள் தூண்டப்படும் நிலையில் ரசானுபவத்தைப் பெறுகின்றான். கவிதையில் வெளிப்படுத்தப்படும் உணர்ச்சியை ஏற்கனவே இப்பிறப்பிலோ அல்லது அதற்கு முன்னரோ பெற்ற அனுபவமுடையவராக இருக்கும் ஒருவர் உடனடியாக அதனை ரசிக்கும் ஆற்றலுடையவர் என்று பரதர் கூறியுள்ளமையும் இங்கு நோக்குதற்குரியது. கலைக்குக் கருவாகும் விடயங்களும் சாதாரண வெளியிலோ காலத் திலோ காணும் பொருட்கள் அல்ல. அவற்றின் மெய்மை (Ontological status) பற்றி வினாவுவது பொருத்தமல்ல. தகுதி வாய்ந்த ரசிகன் ஒருவன் அவற்றை பொய்மையானவை என்றோ, தவறானவை என்றோ கருதமாட்டான் எனவும் அபிநவகுப்தர் கூறுகிறார்.

அபிநவகுப்தரைப் பொறுத்தமட்டில் தூய மகிழ்ச்சிக்குரிய பிரதான நிபந்தனை அகங்காரமின்மை (The absence of ego consciousness) ஆகும். இது “சமத்காரம்” (camatkara) எனறு அழைக்கப்படும். இத்தகைய சமத்காரம் ஸ்பந்தத்துள் மூழ்குகிறது. இது

அற்புதமான அனுபவம் என காஷ்மீர் சைவக் கொள்கையில் அபிநவகுப்தர் எடுத்துக் கூறுகின்றமையும் கவனிக்கத்தக்கது. இவரது கொள்கைப்படி கலைப் பெறுபேறான ரஸம் ஆனந்தானுபவமாகும். இவற்றைத் தர்க்க ரீதியாக நோக்கின் அவை கேலிக்குரியவையாகிவிடும். ஆனந்தானுபவம் (Bliss) என்பது மகிழ்ச்சியிலிருந்து (Pleasure) வேறுபட்டது. தூய சத்துவ மேலாண்மை உடையதும் பரமாத்மவுடன் தொடர்புடையதும் (Univer sal self) ஆகும்.

அழகியலனுபவத்தைப பொருள் உணர்வுக்கப்பால் (elimination of objective consciousness) விமர்ஷத்தின் மேலாண்மைப் பண்புள்ள ரஸனையாகக் கூறுகின்றார். இது சர்வனா (carvana) நிர்விருத்தி (Niruvrti) பிரமாத்திர் விஷ்ராந்தி (Pramatr visranti) எனவும் அழைக்கப்படும். அபிநவகுப்தரைப் பொறுத்த மட்டில் "சமத்காரம்" என்பது தன் அறிவை உணர்த்தல் (realization of conscionsness) அல்லது விமர்தம் ஆகும். இது சுயப்பிரகாசம் உடையதும் சகலவிதமான எல்லைகளைக் கடந்ததும் ஆகும். இது ஒரு கணம் மட்டும் உள்ள தன்மையல்ல. எத்தகைய குறைபாடுமின்றித் தொடர்ந்து பிரகாசிக்கும் நிலையாகும். இந்த "சமத்காரம்" "ரஸம்" "ஆனந்தம்" "பரமபோகம்" போன்றவற்றிற்குச் சமனானது என்பது அபிநவகுப்தரது கருத்து.

அபிநவகுப்தரது தத்துவச் சிந்தனை

அபிநவகுப்தரது தனிப்பண்புடைய அழகியலனுபவம் பற்றிய மேற்குறிப்பிட்ட கொள்கையானது அவரது சைவ ஒருமைக்கோட்பாட்டின் (Saiva Monism) அடிப்படையில் விளக்கம் பெறுகிறது. பகுத்தறிவு மெய்யுணர்வாளராகிய (Rationalistic) அபிநவகுப்தர் இமானுவேல் காண்டை ஒத்த பகுத்தறிவுவாதியல்ல. காண்டைப் பொறுத்தமட்டில் பௌதீகவதீதக் கொள்கைக்கு சாத்தியம் இல்லை. மேலைத்தேய மரபில் ஹெகலை ஒத்த கொள்கை உடையவர் என்று அபிநவகுப்தரைக் கூறலாம். அதாவது ஹெகலின் பரமான்மா பற்றிய கருத்துக்களை நோக்கின் கலை அழகியல், சமயம், தத்துவம், ஆகிய மூன்றையும் அது உள்ளடக்கியுள்ளது. ஆன்மாவானது அதன் உண்மையிலும் உணர்விலும், பரம் பொருளாக விளங்குகிறது. உண்மை நிலை பகுத்தறிவுக்குட்பட்டது என்ற சிந்தனையின் அடிப்படையிலேயே அவரது அழகியல் விளக்கம் பெறுகிறது. அழகு அதனை அறிந்து கொள்ளும். உணர்வுள்ளவனுக்கே புலப்படும் என்ற கருத்தை ஹெகல் முன்வைக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அபிநவகுப்தரது அழகியற் கொள்கையை அவரது பௌதீகவதீதக் கொள்கை அடிப்படையில் நோக்கின் அழகியலனுபவம் புலனுணர்வு மட்டத்தில் (Sense level) தொடங்கிக் கற்பனை உணர்ச்சி, உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டினூடாகக் கடந்த நிலைக்குச் (Transcendental) செல்கிறது.

முதலாவது நிலையில் அழகியலனுபவமானது இன்பந்தரும் பொருட்களின் நேரடிப்புலக் காட்சியுடன் தொடர்புடையது. அபிநவகுப்தர் கட்புலன் செவிப்புலன் இரண்டையுமே அழகியலுக்கு அடிப்டையாகக் கொள்வதுடன் பொருள் என்பதனை அழகியலனுபவத்திற்கு ஊடகமாகவே கொள்கிறார். அவரைப் பொறுத்த மட்டில் சாதாரண மனிதன் புலன்களுக்கு இன்பந்தரும் பொருட்களில் அழகியலனுபவத்தைப் பெறலாம். ஆனால் உண்மையான அழகியலாளன் (Aesthete) ஒரு போதும்

அத்தகைய பொருட்களில் திருப்தி அடையமாட்டான்.

உண்மையான அழகியபொருள் வெறும் அழகியலுணர்வைத் தூண்டாது. அது முதலிற் புலன்வழி பார்வையாளனது கற்பனையைத் தூண்டும். அது பொருள் பற்றிய ஒரு படத்தை உருவாக்கும் நிலையிற் பார்வையாளனது கற்பனை வளமே அதனை முழுமை பெறச் செய்யும் இவ்வாறு புலன்வழி கற்பனை மட்டத்தினை அடையும் போது பார்வையாளனது ஆளுமையில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. இப்போது புதிய கற்பனை உலகில் தான் சிருஷ்டித்த புதிய உலகில் அவன் இருக்கின்றான். சிறிது சிறிதாகப் படிப்படியாகத் தன்னை கலைப்பொருளுடன் அல்லது நாடக கதாபாத்திரத்துடன் இனங்காண்கின்றான். கதாபாத்திரத்தின் செயல், சூழலுக்கு எதிர்வினையாற்றுகின்றான் (He incipiently reacts to the situation) இவ்வாறு தன்னை இலட்சியக் கதாபாத்திரத்தோடு இனங்காணும் போது உள்ளத்திருப்தி ஏற்படுகிறது. அபிநவகுப்தரது கருத்துப்படி நாடகக் கதாபாத்திரம் அற ரீதியான, ஒழுக்க ரீதியான செயலில் ஈடுபடும் போது பார்வையாளனும அக்கதாபாத்திரம் அனுபவிக்கும் துன்பம் இடர் போன்ற அனுபவங்கள் மூலம் தானும் உள்ளத்திருப்தியைப் பெறுகின்றான். இதன் மூலம் அதியுயர் பெறுமானத்தை அல்லது புருஷார்த்தத்தை அவன் அறிந்துணர்கின்றான். இவ்வாறு கதாபாத்திரம் உணர்ச்சியடிப்படையிற் நிலையாகக் (emotional state) கொள்ளப்படுகிறது.

இவ்வாறு உணர்ச்சிகளாற் பாதிக்கப்படும் நிலையிற் தன்னை மறந்த நிலைக்குச் செல்கின்றான். அவனது தனித்துவம் மறுக்கப் படுகிறது. (deindividualises the individal) இந்நிலையில் தனிப்பட்ட ஒருவருக்கு இருக்கக் கூடிய பண்புக் கூறுகளில் இருந்து அவன் விடுபடுகிறான். இது அவனை உலகப் பொதுமைக்கு (level of the universal) இட்டுச் செல்கிறது. இதுவே உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டு நிலை (Kathartic level) என்றழைக்கப்படுகிறது. இது அரிஸ்ரோட்டில் கூறும் கதாசிஸ் நிலையில் இருந்து வேறுபட்டது. இந்த நிலையிற் பொருள் பற்றிய எண்ணம் (Objective reference) காலம், வெளி போன்ற எல்லைக்குட்பட்ட தன்மையிலிருந்து அவன் பூரணமாக விடுபடுகிறான். அவனது இதயமும் உள்ளமும் பொதுமை நிலையில் உள்ளன.

உணர்ச்சி நிலை பற்றிப் பண்டிதர் ஜெகனாதர் தமது ரஸகங்காதரத்தில் விளக்குமிடத்து (22-23) அபிநவகுப்தரது கருத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறார். அதாவது அடிப்படை உணர்ச்சிகளான (ஸதாயி பாவம்) ரதி ஹாஸ்யம் போன்றவை எல்லைகளையும் குறைபாடுகளையும் கடந்த ஆன்மாவினால் அதன் இயற்பண்புகளாக (attributes) அனுபவிக்கப்படுகின்றது எனக் கூறுகின்றார். ஆனால் அபிநவகுப்தரது நோக்கு ஜகன்னாதர் கூறுவதில் இருந்தும் வேறுப்பட்டது. அவர் அழகியலனுபவத்தை ஆன்மாவுடன் தொடர்புடைய உணர்ச்சிகளின் அனுபவமாகக் கொள்ளவில்லை. ஒரு பொருளுக்கும் அதன் சிறப்பியல் புக்குமிடையே உள்ள தொடர்பாக (substance- attribute relation) ஆன்மாவுக்கும் உணர்சிகளுக்குமிடையே உள்ள தொடர்பைக் கொள்ளவில்லை. அவரது கருத்துப்படி உயர்நிலையில் அழகியலனுபம் என்பது ஆன்மீக அனுபவமே. தூய்மையானதும் கலப்பற்றதுமான ஆனந்தானுபவம் பல்வேறுபட்ட உணர்ச்சியனுபவங்கள் சில பிரக்ஞைக் கூறுகளையே (sub - conscious

element) விழிப்படையச் செய்யும். இது அழிகியலனுபவத்தின் இறுதி நிலையாக இருக்க முடியாது. (Logical realism)

அபிநவகுப்தர் அழகியலனுபவத்தை தமது அபிநவ பாரதியில் விரிவாக ஆராய்கிறார். முதலாவது நிலையில் பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட அடிப்படை மனோநிலை அறியப்படுகிறது. இந்நிலைகளில் அடிமன உணர்வுகளிலேயே (sub-conscious mind) அது உணரப்படுகிறது. இரண்டாவது நிலையில் அடிப்படை மனோநிலை (sub-conscious mind) அமிழ்ந்து விடுகிறது. அங்கு அகப்பொருள், புறப்பொருள் வேறுபாடு மறைந்து விடுகிறது. இவ்வாறு அழகியலனுபவத்தின் இறுதி நிலையில் பரமானந்த அனுபவம் கிட்டுகிறது.

தத்துவ சிந்தனையைப் பொறுத்தமட்டில் அபிநவகுப்தர் நையாயிகர்களது தர்க்கவாத மெய்யியலையும் வைசேசிகரது பன்மை வாதத்தையும் (Atomistic Pluralism) மறுத்தார். இவை சாதாரண மக்களின் நோக்கில் விவரிக்கப்பட்டவையாகக் கொண்டார். சாங்கியர்களது இருமைக் கோட்பாடு (Realistic Dualism) சங்கரரது ஒருமைக்கருத்து வாதம் (Monistic Idealism) பௌத்தர்களது விஞ்ஞானவாதம் (Subjective Idealism) அனைத்திலிருந்தும் வேறுபட்ட கொள்கைகளை முன்வைத்தார். இந்திய வையாகரணர்களது இலக்கணக் கோட்பாடுகளாற் கவரப்பட்ட அபிநவகுப்தர் பத்திரஹரியின் வாக்கிய பாடியத்தினைத் தனது கருத்துக்களுக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டு விளக்கங்களை முன்வைத்துள்ளார்.

எல்லையற்ற விபரிக்க முடியாத பரம்பொருள் ஒன்று எனவும் ஆன்மாக்களும் அதே இயல்பை உடையன எனவும் உள்ளுணர்வின் மூலமே ஆன்மா பரம்பொருளை அறிய முடியும் எனவும் கூறிப் பரம்பொருளை அடைவதற்குரிய ஆன்மீக வழிகளையும் அபிநவகுப்தர் விவரிக்கின்றார். இவர் கூறும் பரம்பொருள் கருத்தியல் சார்ந்ததேயன்றி புலனுணர்வு சார்ந்தது அல்ல (Ideal and not sensious) இப்பொருள் தூய ஆன்மீக அனுபவத்தைத் தரும் ஒன்றாகவே கொள்ளப்படுகிறது. இதனை நன்கு ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட ஆன்மீக வாழ்க்கை மூலமே அடைய முடியும். மெய்ப்பொருளில் இருந்து ஆன்மாவை வேறுபடுத்தும் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மலங்களிலிருந்து (psycho, physical limitations) விடுபடுவதற்குரிய வழிகளாகக் கிரியோபாயம், ஞானோபாயம், இச்சோபாயம், அனுபாயம் (Path of grace) போன்றன கூறப்படுகின்றன. அபிநவகுப்தரது கருத்துப்படி ஆன்மா மெய்ப்பொருளை உணர்தலே அதன் உயர்ந்த அனுபவமாகும். பரம்பொருள் சுயம்பிரகாசமும் (Self luminous) தன்னறிவு (Self consiousnous) உடையது. சுயம்பிரகாசம் சிவமாகவும் தன்னறிவும் அல்லது விமர்ஷம் சக்தியாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. சிவமும் சக்தியுமே காஸ்மீர சைவதத்துவத்தில் முதல் இரு பதார்த்தங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. நெருப்பும் அதன் சுடும் ஆற்றலும் போல் சிவமும் சக்தியும் பிரிக்கமுடியாதவை (inseparable) சிவம் ஒருபோதும் சக்தியின்றி இருப்பதில்லை. அபிநவகுப்தர் சமத்காரத்தை தன்னறிவு உடையதாக அதாவது எல்லை கடந்த ஓர் அறிவாகக் கொள்கின்றார். இதன் அதிமுக்கிய அம்சமாகப் பிரகாசத்தைக் கூறுகின்றனர். இதுவும் ஆனந்தம் என்றே அழைக்கப்படுகின்றது. அழகியலனுபவமானது விமர்ஷம் மேலோங்கிய நிலையிலேயே கிட்டுகிறது. இதுவே 'ரஸனா' எனவும் அழைக்கப்படும். சைவதத்துவத்தில்

இரண்டாவது பதார்த்தமான (Category) சக்தியே ஐயத்திற்கிடமின்றி அழகியலனுபவத்திற்குரியது. சமத்காரம் பற்றிய விளக்கத்தில் அபிநவகுப்தர் தெளிவாக அழகியலுக்கான அடிப்படைத் தத்துவப் பின்னணியை அபிநவபாரதியில் விளக்குகிறார். இவரது கொள்கைப்படி பரம்பொருளும் அதன் இரு வெளிப்பாடுகளுமான (manifestation) சிவமும், சக்தியும் ஆன்மீக நிலையை உறுதி செய்வனவாக இருக்கும் நிலையே அழகியலனுபவத்திற்கான இடங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அழகியலனுபவமும் மாயைகளைக் கடந்த நிலையிலேயே கிட்டப்படுகின்றது. கலைப் படைப்பினூடாக தன்னுணர்வைப் பெற்று அனுபவிக்கும் ஒரு நிலையாகவே இது கொள்ளப்படுகின்றது. It is an experience, which got presented, but through subjective realisation of what is presented through artistic medium.

இம்மானுவேல் காண்டின் ரஸனை அழகியல் தீர்ப்புப் பற்றிய கருத்துக்கள்

அழகியல் என்பது காண்டைப் பொறுத்தமட்டில் மதிப்பிடக்கூடிய விடயமல்ல. அதனை உணர்வின் மூலமே பெறமுடியும் என்பது காண்டின் கருத்து. அழகியல் அனுபவத்தின் முக்கிய நிலையாக விளங்குவது அழகின் நுகர்வேயாகும். ஏனெனில் அழகை சுவையுணர்வின் மூலமாகவே நுகரமுடியும் என்ற கொள்கையை உடையவர் காண்ட். கவிதைக்கலை பற்றிக் கூறுமிடத்து அதில் ஊறித்திளைத்தலே அதன் பெறுபேறு எனக்கூறுகிறார். அழகை நுகர்தல் என்பது அறிவாற்றல்களிடையே விளங்குகின்ற இயைபைப் பொறுத்தாகும். மனஎழுச்சி தரும் உணர்வுகள் மட்டும் அழகியல் மதிப்பீடாகாது. எத்தகைய எதிர்பார்ப்புமற்ற, சுதந்திரமான நோக்கம் எதுவுமற்ற நிலையிலேயே அழகியல் உணர்வு ஏற்பட முடியும் என்று காண்ட் கூறுகிறார். இது முற்றுமுழுதாக விருப்பு வெறுப்பற்ற (disinterested) ஒரு நிலையில் தேவைக்கப்பாற்பட்டதாகத் தோன்றுவது. இவரது தூய அழகென்பது (pure beauty) நான்கு முக்கிய விடயங்களைக் கொண்டுள்ளது.

01. அது நோக்கம், குறிக்கோளில் இருந்து வேறுப்பட்டது. (freedom from concept)
02. புறவயத்தன்மை (objectivity)
03. பார்வையாளரின் விருப்பு வெறுப்பற்ற மனோநிலை (disinterest of the spectator)
04. கடப்பாடாக உள்ள தன்மை (its/obligatory)

காண்ட் எண்ணக்கரு (concept) என்பதை முடிவு (end) அல்லது குறிக்கோள் (purpose) என்ற கருத்திற் கொள்கிறார். மனிதனது விளங்கிக் கொள்ளல் அல்லது அறிவுத் தொகுதியும் கற்பனையும் ஒரு பொருளை மதிப்பிட உதவுகின்றன. காண்டைப் பொறுத்த மட்டில் ஒரு பொருளை அறிவதில் உள்ள சுயநலமற்ற தன்மையே 'பற்றின்மை' (disinterest) என்று அழைக்கப்படுகின்றது. தூய அழகு என்பது புலனுக்கு இன்பமூட்டுவதோ அல்லது அந்தப் பொருளை வைத்திருப்பதற்கான ஆசையைத் தூண்டுவதோ அல்ல. அது இன்பத்தை தருகிறது ஆனால் சிறப்பாகப் புத்திபூர்வமான முறையில், தனித்துவமான முறையில் அது இன்பந்தருகின்றது. தூய அழகு உள்ளத்துக் கவனத்தை ஈர்க்கின்றது. அது அப்பொருளில் ஈடுபடலைத் தவிர வேறெதையும் கவனத்திற் கொள்வதில்லை. இது முடிவானது, இது இன்னொரு முடிவுக்கு வழியாக அமைவதில்லை. அழகு நன்னடத்தையின் குறியீடாக இருக்கலாம். இயற்கை இன்பத்தை அனுபவித்தால் நல்ல ஆன்மீகக் குறியாக இருக்கலாம் என்பதும் காண்டின் கருத்துக்கள், அழகை ரஸித்தலிற்

பற்றின்மை என்பது ஆர்வமின்மை என்பது அர்த்தமல்ல. அது ஒருவரது சுயநலத்திற்கு தேவைக்கு, நோக்கத்திற்கு எதிரானது.

காண்டின் கலைக் கொள்கையில் அதன் புறவயத்தன்மையும் (objectivity) உலகப் பொதுவான (universality) உண்மையும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. பொருளை அறிவதில் மனிதனுக்குள்ள அறிவாற்றல்கள் பொதுவானவையே. ஆனால் காண்ட் அறிவு நுகர்ச்சியில் இருந்து பெறப்படுகிறது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டாலும் அது முழுமையாக நுகர்ச்சியிலிருந்து கிடைக்கப்பெறுவதில்லை. நுகர்ச்சி வாயிலாகப் பெறப்படும் மனப்பதிவுகளுடன், தன்னுள்ளும் தனிமங்களோடு இணைந்து தோன்றுவதும் என்ற கொள்கை உடையவர். மாட்சிமை அல்லது மேன்மையும், அழகும் அழகியலனுபவத்தை விவரிக்கும் பதங்கள் எவ்வாறாயினும் அழகியற் தீர்ப்பு என்பது காண்டைப் பொறுத்தமட்டில் புறவயத்தானது அல்ல. அது அகவயமானதே (The judgment of taste is aesthetic, which means that it is one whose determining ground cannot be other than subjective) காண்டைப் பொறுத்த மட்டில் குறிக்கோள் என்பது பொருள் மூலம் பெறப்படும் இன்ப அனுபவத்தில் இருந்து வேறுபட்டியங்க வேண்டும் என்பதாகும். ஒரு பொருளை ரஸித்தல் என்பது அதன் பயன் பாட்டைக் கருத்திற் கொள்ளாமலே நம் அறிவிற்கும் கற்பனைக்கும் திருப்தி தரும் உணர்வைப் பெறுதலாகும். அழகிய பொருளுக்குக் குறிக்கோளற்ற குறிக்கோள் உண்டு (purposivneess without a purpose) ஒரு பொருள் அழகாக உள்ளது என்று கூறும் போது, உதாரணமாக சிவப்பு ரோஜா அழகானது என்று கூறும் போது அது எம்மை மகிழ்விக்கிறது. ஆனால் அதனை உண்ணவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுவதில்லை. ஒரு நீர்வீழ்ச்சியைப் பார்த்து அதன் அழகை ரஸிக்க முற்படும் ஒருவன் அதனை தண்ணீர்த் தாகத்தை தீர்க்கப் பயன்படுத்த எண்ணினால் அங்கு அழகு போய்விடும். அழகான பெண்ணை ஒருவன் காம இச்சையோடு நோக்கும் போது அங்கு அழகு கெட்டுவிடும். ஒரு பொருளுக்குக் குறிக்கோள் அற்ற குறிக்கோள் உண்டு என்ற காண்டின் கருத்து இங்கு முதன்மை பெறுகிறது.

எனவே ஒரு பொருளுக்கான அதன் குறிக் கோள அழகில் இருந்து வேறுபட்டது. படம் ஒன்றை ரஸித்தல் என்பது அப்படத்தை வாங்கும் விருப்பத்தில் இருந்து வேறுபட்டதென்பதனை நாம் உணர வேண்டும். தனித்தன்மை அவற்றை வேறுபடுத்தி நோக்குவதற்குக் காரணமாகலாம். ரோஜா மலரின் வாசனை, அதன் வடிவம், மிருதுத்தன்மை யாவும் இணைந்து அப்பொருளை எமக்கு இனங்காட்டு கிறது. எமதுள்ளத்திசைவையோ (internal harmony) உள்ளத் திறன்களின் கட்டுப்பாடற்ற செயற்பாட்டையோ அது உயர்த்துகின்றது. அத்தகைய ஒரு பொருள் இன்பந் தருவதாக அமையுமிடத்து அதனை அழகானது என்று கூறலாம். இவ்வாறு இன்பத்தை அளிக்கும் அப் பொருளுக்கு உலகிற்கான புறநிலைப் பயன்பாடுகள் (objective application) இருக்கலாம்.

காண்டின் கருத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறுவதானால் " புலன்களால் அறியப்படும் ஒரு பொருள் நம் உணர்ச்சியையோ அறிவையோ, கற்பனையையோ தூண்டிவிடும் போது அழகியல் அனுபவம் ஏற்படுகின்றது. ஒரு அழகிய பொருள் ஈடுபாடற்ற, பற்றற்ற முறையில் இன்பத்தைத் தரும் நிலையில் அது குறிக்கோள் இல்லாத குறிக்கோளுக்கு அடிபபடை என்று கூறுகிறார். எனவே ஒரு பொருளின் பயன்பாட்டைக் கருத்திற்

கொள்ளாமலே நம் கற்பனை. அறிவு, அழகுணர்வைத் திருப்திப்படுத்தும் அப்பொருளுக்கு நாம் எதிர்வினை (response) செய்கிறோம் என்று காண்ட் விபரிக்கின்றார். மனிதனது திறனும், உயர்வும் ஒரு பொருளை உருவாக்கிப் பார்வையாளரிடமும் எதிர்வினையை உருவாக்கக் காரணமாகின்றன என்று கூறுகிறார்.

கலை நயத்தலுக்கான மூலம் என்பது உயர் புலனுணர் தொகுதியுடன் (Supersensuous faculliy) தொடர்புடையது. சாதாரண விளங்கிக் கொள்ளலுக்கு மேற்பட்டது. அது ஒரு ஆன்மீக அனுபவம் என்பது காண்டின் கருத்து. (it pleases certainly, but in a distinctive intellectual way) காண்டைப் பொறுத்தமட்டில் சுவை (taste) என்பது தர்க்க ரீதியான தீர்ப்பு அல்ல அது விடயீ சார்ந்தது (subjective) ஒவ்வொரு வடிவமும் புறநிலைப் பண்பைக் (objective) கொண்டிருந்தாலும் புலனுணர்வு கூட அதை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும் அதில் ஓர் விதிவிலக்கு என்னவெனில் அது உணர்ச்சி அளவில் இன்பந் தருவதாகவோ அற்றதாகவோ இருததல் ஆகும். இது எதைக் குறிக்கிறதெனில் பொருளில் எதுவும் இல்லை. மனிதனது அகம் சார்ந்ததே என்ற கருத்து முதன்மை பெறுகிறது.

அழகை ரஸித்தல் என்பது ஒவ்வொருவரைப் பொறுத்ததும் வேறுபட்டதாகவே உள்ளது. ஆனால் அழகியல் இன்பம் என்பது சாதாரண இன்பத்தில் இருந்து வேறுபட்டது. எந்த ஒரு அழகியற் கொள்கையும் சில கலைப்படைப்புக்கள் சிறந்தனவாகவும், உணர்ச்சியைத் தூண்டுவனவாகவும் சுவை அனுபவத்தைத் தருவனவாகவும் உள்ளன என்பதை விளக்காமல் இருக்கமுடியாது. ஆனால் இத்தகைய அனுபவங்களுக்கான காரணங்களை விளக்குவதில் அழகியற் கொள்கையாளர்களுக் கிடையே வேறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. இததகைய கருத்துகளை ஆராயுமிடத்து இந்திய மரபில் அபிநவ குப்தரது அழகியற் கருத்துக்களை மேலைத்தேய மரபில் இமானுவேல் காண்டின் கருத்துக்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்க முடிகிறது.

உசாத்துணை நூல்கள்:

1. Coomaraswamy, A.K., Transformation of Nature in Art: Dover Publication, 1934
2. Cooper, D.E., (ed) Aestheties, The Classical Readings, London: Blackwell Publication, 1997
3. Gnoli Raniero, The Aesthetic Experience According to Abhinavagupta, Rome: 1965
4. Krishnamoorthy, K, Abhinavagupta, Dhvanyaloka Locana, Meharchand Lachhandas Publications, 1988
5. Meredith. J.C, Kant's Critique of Aesthetic Judgement, London Oxford at the Clarendon press. 1911
6. Pandey, K.C, Comparative Aesthetics, vol.1 Indian Aesthetics, Varanasi : Chowkhamba Sankarit series 1959
7. Ramachandran. T.P, Indian Philosophy of Beauty, part 11 Madras: University of madras 1980